

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀγροῦστου Μακί: Ὁ ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μεταφράσις
Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μεταφράσις Αἰσώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου:
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ ὑπουργὸς ἀπῆλθε πεφυσιωμένος ἐκ
τῆς χαρᾶς. Ἠγάπα τὸν κύριόν του, ἡγά-
πα τὴν δόξαν, ἡγάπα τὴν ἐργασίαν, καὶ
ὁ κύριός του τὸν εἶχε θωπεύσει, τὸ Μὸνς
ἔμελλε νὰ κυριευθῇ, ὡς πρὸς τὴν ἐργασίαν
δὲ εἶχε τοιαύτην, ἐπαρκοῦσαν διὰ δέκα
ὑπουργοὺς τῶν Στρατιωτικῶν. Ἐπὶ πλέον
εἶχε φροντίσει νὰ ἐπιτύχῃ ἀντεκδίκησιν
διὰ τὸ ἐν Ἀγίῳ Γισλανῷ συμπόσιον.

— Βεβαίως, ἐσυλλογίσθη, ἔχω καὶ ἄλ-
λας δυσχερεσκείας· ἀλλὰ θὰ φροντίσωμεν
περὶ αὐτῶν ἀργότερα.

Διευθυνόμενος πρὸς τὸ στρατηγεῖόν του
ὁ Λουβοά, ἔρριπεν ὑστατον βλέμμα εἰς
τὴν φαινομένην ἐν τῷ ὀρίζοντι φλογερὰν
γραμμὴν, ὅπου οἱ ἐθελονταὶ ἐξηκολού-
θουν τὸ πῦρ αὐτῶν. Ὁ ὑπασπιστής του
τὸν ἐπλησιάζει.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Λουβοά, τί ἔκα-
μαν οἱ ἱππεῖς τοὺς ὁποίους ἔπεμψα;

— Πλησιάζουν νὰ φθάσουν εἰς τὸ ἔ-
λος, ἀπήντησεν ὁ ὑπασπιστής.

— Ἀπώλεσαν πολλοὺς ἄνδρας;

— Κανένα ἀκόμη, Ἐξοχώτατε.

— Τότε θὰ εἰπῇ ὅτι εἶνε τυχερός, διότι
ἡ ὁδὸς εἶνε ἀπροστάτευτος.

— Ἐφάρθησαν πολὺ καλὰ, Ἐξοχώτα-
τε· ὁ κύριος Λαβερνή εἶνε λαμπρὸς ἀξιο-
ματικός.

— Λαμπρότατος, εἶπεν ὁ Λουβοά μετ'
ἀπαισίου μειδιήματος· καὶ τί μέτρα ἔ-
λαβεν;

— Ἐπειδὴ ἡ ὁδὸς, ἡ ἀγρυπία πρὸς τὸ
μέρος τὸ ὁποῖον διετάξατε νὰ καταλά-
θωσιν, εἶνε κατεστραμμένη, ἀπὸ τὴν διά-
θασιν τῶν πολλῶν σκευαγωγῶν ἀμαξῶν,
καὶ τὰ ἔγνη τῶν τροχῶν ἔχουν πολλὰς
βάθους μέχρι τεσσάρων ποδῶν, ὁ ὑπολο-
χαγὸς διετάξε νὰ βαδίζωσιν οἱ ἱππεῖς ἐν-
τός τῶν αὐλάων καὶ οἱ ἄνδρες ὅπισθεν

τῶν ἵππων, οὕτως ὥστε αἱ σφαῖραι ἀκόμη
δὲν ἐπέτυχον κανένα.

— Ἐξαίρετα! εἶπεν ὁ Λουβοά, συ-
σφίγγων σπασμωδικῶς τοὺς δακτύλους.

— Δυστυχῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπα-
σπιστής, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ καταλά-
θωσι τὴν θέσιν καὶ τότε...

— Τότε δὲν ὑπάρχουν πλέον αὐλακες,
ἐπανάλαβεν ὁ Λουβοά μετὰ τοῦ αὐτοῦ
παροδικοῦ καὶ φοβεροῦ μειδιήματος.

— Εἶνε θέσις ἐπικίνδυνος, Ἐξοχώτα-
τε, ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ ὁ ὑπασπιστής.

— Νομίζεις; εἶπεν ὁ Λουβοά ἀφηρη-
μένος ὡς νὰ ἐσκέπτετο περὶ ἄλλο τι.
Κύτταξε, παρακαλῶ, ἂν ἐφθασαν οἱ ἀγ-
γελιαφόροι μου.

Ἀπέπεμψε δὲ τοιοῦτοτρόπως τὸν ὑπα-
σπιστήν του, ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκη-
νὴν τοῦ ὑπουργοῦ, ἐνῶ αὐτὸς ἐπεσκόπει
ἀνησυχῶς τὸ αὐτὸ σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος.

Αἶφνης αἱ πρῶται βόμβαι τοῦ Βωμ-
πᾶν ἐφώτισαν τὸ στερέωμα, ἐφάνη δὲ ὑπὸ
τὴν λάμψιν των τὸ σῶμα τῶν ἱππέων, οἵ-
τινες ἀνῆρχοντο τὸ ὕψωμα, ὑπὸ τὸ πῦρ
τῶν ἐνεδρεούντων ἐν τῷ ἔλει ἀκροβολι-
στῶν.

— Τέλος πάντων! ἐσκέφθη ὁ Λουβοά,
ἐφθασαν!

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν σκηνὴν του,
ὅπου ἀξιωματικοὶ τινες ἀνέμενον αὐτὸν
εὐσεβάστως διὰ νὰ δειπνήσωσιν.

— Ἀ, κυρία Μαιντενῶν, ἐψιθύρισε, κυ-
ρία βασιλίσσα ἀνώνυμε, θέλεις νὰ εἰσδύ-
σης εἰς τὰς οἰκογενειακὰς μου ὑποθέσεις!
Καὶ προστατεύεις τὸν κύριον Λαβερνή, τὸν
θανάσιμον ἐχθρόν μου! Τὸν κάμνεις ὑπο-
λοχαγόν τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ καὶ τὸν
ἀτέλλεις εἰς τὸν πόλεμον!... Ἀλλ' ὅμως,

κυρία μου, ὅταν εἶναι τις ὑπολοχαγὸς καὶ
μάχεται, δὲν ἰσχύει καμμίαν προστασίαν
ἀπέναντι τῶν σφαιρῶν τῶν τουφεκίων καὶ
τῶν τηλεβόλων. Αὐτὸ δὲν ἐσκέφθης
ἀνκμφιδόλως ὅτε πρὸ ὀλίγου προσεκά-
λεις αὐτὸν τὸν κομφενόμενον πλησίον τῆς
δεσποινίδος Δεαβιέρ. ὦ! ἐστὶ βεβαία,
κυρία, ὅτι ὁ γάμος των δὲν θὰ γείνη, ὅ-
πως οὐδέποτε θὰ προκηρυχθῇ ὁ ἰδικὸς
σας μετὰ τοῦ βασιλέως.

Καὶ τὰς λέξεις ταύτας εἰπὼν ὁ Λουβοά

εἰσῆλθεν εἰς τὸ στρατηγεῖόν του, ἐδείχθη
εὐδιάθετος καὶ φιλόφρων πρὸς τοὺς προσ-
κεκλημένους του καὶ ἐφαίνετο μετὰ πολ-
λῆς χαρᾶς ἀκροώμενος τὸν συνεχῆ τουφε-
κοβολισμόν, ὅστις προήρχετο ἐκ τοῦ μέ-
ρους τοῦ μικροῦ ὑψώματος.

Ὁ Βωμπᾶν ἐπετῆρει τὰς προπαρασκευ-
ὰς τοῦ βομβαρδισμού, ἐπὶ τοῦ ὁποίου γε-
νικῶς ἐστηρίζοντο πᾶσαι αἱ ἐλπίδες, καὶ
τοῦ ὁποίου πράγματι τ' ἀποτελέσματα
ἔμελλον νὰ εἶνε ὀλέθρια εἰς τοὺς ἐχθροὺς
καὶ ἀφορμὴ εὐχάριστος διὰ τοὺς κόλακας
αὐλικούς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Δέκα ὥραι ἐσήμανον εἰς τὸ στρατηγεῖον
τοῦ βασιλέως, ὅτε ἀνηγέλη εἰς αὐτὸν
ὅτι ἡ κυρία μαρκησία ἀφίκετο ἐφ' ἀμά-
ξης.

— Ἡ μαρκησία τόσο ἀργά! ἄνεκρά-
ξεν ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἔδραμε πρὸς ὑπο-
δοχὴν τῆς κυρίας Μαιντενῶν, εὐχαριστῶν
ἅμα αὐτὴν διὰ τὴν εὐχάριστον ἐκπληξιν,
ἣν τῷ προὔζειν ἡ ἀφίξις της.

— Ἡκουσα, εἶπεν ἡ μαρκησία, νὰ γί-
νεται λόγος περὶ θαυμασίων τινῶν νέων
πυροτεχνημάτων, τῶν ὁποίων ὁ Βωμπᾶν
πρέχει τὸ θέαμα τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς
τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα. Ἀλλῶς τε
ἤμην καὶ ἀνήσυχος διὰ τὰς ἐξόδους αὐ-
τὰς τῶν ἐχθρῶν, περὶ ὧν ἔλεγεν ὁ κύριος
Λουβοά, ἡ περιέργεια δὲ καὶ τὸ ἐνδιαφέ-
ρον μὲ παρεκίνησαν νὰ ἔλθω· καὶ ἰδοὺ ὅτι
ἤλθα.

Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶνε ὅτι ἡ μαρκησία,
ἀνησυχήσασα ἐκ τοῦ τελευταίου βλέμμα-
τος καὶ τοῦ τελευταίου ἀποχαιρετισμοῦ
τοῦ Λουβοά, ἤρχετο ὅπως ἐξακριβώσῃ καὶ
ἐπιτηρήσῃ αὐτοπροσώπως ἐπὶ τῶν ἀποτε-
λεσμάτων τῆς ὁργῆς της. Ὁ νοῦς της καὶ
ἡ καρδιά της ἐγρηγόρουν ἕνεκα τῶν ἀπει-
λῶν τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ἐχθροῦ. Καθησύ-
χασε δὲ ὅπως αὐτὴν ἄμα ἔμαθεν ὅτι ὁ Λου-
βοά ἐδείκνυεν ἐν τῇ σκηνῇ του.

Δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ Γε-
ράρδου διὰ νὰ μάθῃ τὰ περὶ αὐτοῦ· ἀνε-
ζήτηε ὅμως πανταχοῦ τὸν Ἰασπίνον.

Ὁ βασιλεὺς προσέφερε τὸν βαρχίονα εἰς
τὴν μαρκησίαν. Πάντες οἱ αὐλικοὶ συν-
ηθροίσθησαν, τῇ φροντίδι δὲ τοῦ στρατάρ-
χου ἐτοποθετήθησαν εἰς μέρος ἐξαιρέτως

προφυλαγμένου από της βολής των τηλεβόλων της πόλεως, όπόθεν ήδύναντο καλώς νά βλέπωσι τ'άποτελέσματα του βομβαρδισμού.

Ο βασιλεύς ίστατο όρθιος, στηριζόμενος επί της ράβδου του, πρόθυμος νά παρέχη εξηγήσεις εις τας κυρίας. Η μαρκησία εκάθησεν επί προσκεφαλαίων, έχουσα παρ'εαυτήν πολυάριθμον συνοδίαν. Αί βόμβαι είχαν αρχίσει ήδη νά διασπείρωσι τόν θάνατον εξακοντιζόμεναι φλογεραι μετά καταχθονίου κρότου.

Μετ' όλίγον ό ούρανός έφλογίσθη· σημεία τινα φωτεινά έμεγεθύνθησαν εις μίαν των συνοικιών της πόλεως, ή φλόξ άνυψούτο καθόσον έπληθύνοντο αί βόμβαι και ή πυρκαϊά προύχουσε μεταδιδομένη εις τά οικήματα, λάμψις ζωηρά, όμοία πρός αιματόχρουν ήώ, διεχύθη επί της πεδιάδος, ήτις έφάνη διά μιάς φωτιζόμενη καθ' άπασαν αύτης την έκτασιν.

Παρά τόν φοβερόν μυκηθμόν των βομβών, ήκούετο τό άσθενές, άλλ' αδιάκοπον κροτάλισμα του τουφεκιμού.

Η μαρκησία ήρώτησε πόθεν προήρχετο ό μικρός εκείνος, άλλ' ένοχλητικός κρότος.

— Είνε έθελονταί έχθροί, οΐτινες ήλθον νά πολεμήσωσι με τας προφυλακάς μας, άπήντησεν ό βασιλεύς· άλλ' ό Λουβοά έπεμψε κατ' αύτών μερικούς ιππείς, οί όποιοι θά τούς σωφρονίσουν.

— Α! είπε στρεφόμενη ή μαρκησία, και εις ποίον σώμα ιππικού άνήκουν οί ιππείς τούς όποιους έπεμψεν;

— Καλά καλά δέν είξεύρω, είπεν ό βασιλεύς.

— Εις τό έλαφρόν ιππικόν, κυρία, άπήντησεν εις των παρέρστών.

Η μαρκησία ήσθάνθη όξύ άλγος εις την καρδίαν.

— Παρά τίνος διοικούνται;

— Παρά του κυρίου Λαθερνή, άπήντησεν ό αξιωματικός, αύτου εκείνου του εύπατρίδου, όστις σήμεραν τό πρωϊ έκυρίευσεν τόν άνεμόμυλον του Ιών. Ευτυχής άνθρωπος! νά του τύχουν δύο περιστάσεις εις μίαν ήμέραν!

— Είνε παγίς! έσυλλογίσθη ή κυρία Μαιντενών· τό έπερίμενα!

ΛΓ'

Η ΠΑΡΙΣ

Οί αξιωματικοί, οί προσκληθέντες εις την έν Αγίω Γισλανφ έορτήν, είχαν μόλις επανέλθει και διασπαρή εις τας σκηνάς των, ότε ό Λουβοά, κατόπιν της μετά του Βωμπάν συνδιαλέξεώς του, μετέβη νά πέμψη τό άπόσπασμα.

Ο μακρόθεν προσερχόμενος κρότος του τουφεκοβολισμού και οί άπειλητικοί λόγοι του Λουβοά έν τη μονή, συνέτειναν, ώστε οί πολλοί νά πιστεύσωσιν ότι έπρόκειτο περί σοβαράς προσβολής εκ μέρους του έχθρου. Έκαστος δέ εις τόν στρατόν εκαραδόκει την ευκαιρίαν νά διακριθί μαχόμενος υπό τά όμματα αύτά του βασιλέως. Έκ της έπιθυμίας ταύτης εξηγεύ-

ται διατί ό Λουβοά εύρε περί αύτόν τόσους αξιωματικούς προθύμους, ότε μετέβη εις τό μέρος όπου εύρίσκοντο οί ιπποι του βασιλέως, όπου ή ήμίονος του Λαθερνή είχε φονευθή υπό βολής τηλεβόλου.

Ο Γεράρδος ήσχολεϊτο νά καθησυχάζη τόν Ιασπίνον, τρέμοντα σύσσωμον. Η ιδέα ότι εύρίσκετο επί της ήμίονου πρό μιάς μόλις στιγμής, ή ιδέα του φοβερού κινδύνου, όν διέτρεξεν, επάγωνε τό αίμα του αγαθού Ιασπίνου, περί τόν όποϊον συνωθούντο φιλεύσπλαγχνοι τινες, ένθαρρύνοντες και συγχαιρούντες αύτφ.

Ο Ρυβαντέλ, ως είδομεν, εύρίσκετο πλησίον του βασιλέως μετά του Βωμπάν. Ο Λουβοά άνεζήτησε κάποιον έν τφ κύκλω των αξιωματικών, όν εκαστος προθύμως προέτεινε την κεφαλήν όπως άναγνωρισθί και προτιμηθί.

— Έχω ανάγκην ενός άποσπάσματος, είπεν ό ύπουργός, συνιστάμένου κατὰ τό ήμισυ εξ ίππέων και κατὰ τό ήμισυ εκ πεζών. Ποϋ είναι ό κύριος Λαθερνή; δέν τόν βλέπω.

Ο Γεράρδος ακούσας τό όνομά του προφερόμενον υπό πολλών ήμα στομάτων έστράφη.

Ο σημαιοφόρος μεταβάς πρός άνάζήτησίν του, ώδήγησεν αύτόν ένώπιον του Λουβοά, όστις τφ είπεν:

— Παραλάβετε είκοσι ιππείς, κύριε, και είκοσιν άνδρας εκ του συντάγματος της Καμπανίας και πηγαίνετε όπου θά σάς είπω.

Ο Γεράρδος χωρίς νά προσφέρη λέξιν ένευσεν εις τόν ίπποκόμον του νά υπάγη νά επισάξη τούς ιππους.

— Ω! παραλάβετε κ'εμέ! άνέκραξεν ό σημαιοφόρος.

— Φίλε μου, άπήντησεν ό Γεράρδος, οί σημαιοφόροι δέν πηγαίνουν με τόσον όλίγους άνδρας.

— Θα έλθω ως έθελοντής, είπεν ό νεανίας.

— Μη κουράζεσαι τόσφ πολύ, φίλτατέ μου ίππότα· αρκετά ειργάσθης σήμεραν.

— Σου τό ζητώ ως χάριν, κόμη... δέν έχω όρεξιν νά κοιμηθώ και αγαπώ ύπερμέτρως την νυκτερινήν ύπηρεσίαν.

— Έλα λοιπόν! άπήντησεν ό Γεράρδος.

Και έπλησίασε πρός τόν Λουβοά αφήσας τόν σημαιοφόρον έναγκαλιζόμενον έν τη παραφορβ της χαράς του τόν Ιασπίνον και διατάσσοντα νά επισάξωσι τόν ίππον του.

— Κύριε, είπεν ό Λουβοά, ύπάρχουν εκει κάτω μερικοί έθελονταί άριστέροθεν των πρώτων προφυλακών του κυρίου δουκάς του Λουξεμβούργου. Τούς ακούετε όποϋ πυροβολούν; . . . Απαντήσατέ μου, σάς παρακαλώ.

— Μάλιστα, Έξοχώτατε.

Αύτοί λοιπόν οί έθελονταί, κύριε, έχουν σκοπόν νά παρακωλύσουν δι' όλης της νυκτός την διάβασιν της σιτοπομπίας. Ακόμη δέν τούς κατώπτεισαν. Θα τούς κατοπτέυσετε ύμεις και θα προχω-

ρήσετε όσον τόδυνατόν περισσότερο έντός του έλους.

— Πολύ καλά, Έξοχώτατε.

— Αν δέ ύποχρεωθίτε νά ύποχωρήσετε, μέχρις ότου σάς άντικαταστήσω, θα καταλάβετε τό μικρόν ύψωμα, τό όποϊον ύπερέχει του έλους και της όδοϋ, τό όποϊον δηλαδή κείται μεταξύ του ένός και της άλλης· εις τρόπον ώστε τό πϋρ των έθελοντών νά παύση από του νά διευθύνεται κατὰ της σιτοπομπίας ήμϋν.

— Και νά διευθύνεται μόνον έφ' ήμϋν, είπεν ό Γεράρδος μετ' άπαθείας.

— Λάβετε τας άναγκαίαις προφυλάξεις, είπεν ό Λουβοά θορυβηθείς εκ της τοιαύτης παρατηρήσεως, της γενομένης μετά τόσης έντελους άταραξίας.

Ο Γεράρδος προσέκλινεν.

— Έχετε τίποτε άλλο νά με διατάξετε, Έξοχώτατε; είπεν.

— Μάλιστα, κύριε· άνακεφαλιώσατε τας όδηγίας μου· θα μεταβήτε εις τό ύψωμα, θα τοποθετηθίτε εκει και θα περιμένετε έως νά σάς άντικαταστήσω.

— Πολύ καλά, Έξοχώτατε.

— Θα προσφέρετε δέ τοιουτοτρόπως μεγάλην ύπηρεσίαν, προσέθηκεν ό Λουβοά εις τρόπον ώστε ν'άκουσθί παρὰ των περιέργων, οΐτινες ήρχισαν ήδη νά περιστοιχίζωσιν αύτούς.

Ο Γεράρδος οϋδέν άπήντησεν. Ο Λουβοά τόν έχιρεύετσε, και άφου έψιθύρισε λέξεις τινάς εις τόν ύπασπιστήν του, άπήλθεν εις την σκηνήν.

Ο Γεράρδος συνήθρισε τούς ύπ' αύτόν άνδρας και κατώπτεισε μακρόθεν την θέσιν υπό την λάμψιν των πυρών του Βωμπάν. Ακολούθως, πλησίασας πρός τόν ίπποκόμον, τόν κρατούντα εκ των ήνίων έτοιμον τόν ίππον του, εύρε τόν Ιασπίνον, πρός όν ό σημαιοφόρος διηγείτο την άρρήφιλον αύτου έπιθυμίαν.

— Λοιπόν! άνέκραξεν ό άββάς, πάλιν είσαι της ύπηρεσίας; . . . θέλουν νά σε κατασυντρίψουν με τούς κόπους;

— Όχι δά! είπεν ό Γεράρδος, άπέναντίας μου κάμνουν μεγάλην τιμήν άναθέτοντες εις έμέ τοιαύτην ύπηρεσίαν.

— Ποϋ πηγαίνομεν; ήρώτησεν ό σημαιοφόρος ξφιππος ήδη.

— Ποϋ πηγαίνετε; ήρώτησε και ό Ιασπίνος άνήσυχος.

— Φίλε μου, πρόκειται περί στρατιωτικού περιπάτου· θα κάμωμεν μίαν περιπολίαν πρός έπιτήρησιν.

— Και δέν θα πολεμήσωμεν ακόμη;

— Όχι, ίππότα, και διά τοϋτο σε προτρέπω και πάλιν νά κοιμηθής, άντι νά έλθης και πάλιν νά περιπλανηθής εις την λάσπην μαζί μας.

— Μπα! τώρα όποϋ ίππενσα, μένω.

— Σφάλλεις, ίππότα, και σε παρακαλώ νά μείνης.

— Αλλά . . . διατί; ήρώτησεν ό σημαιοφόρος εκκληκτος επί τη έπιμονή εκείνη, δι' ήν και ό Ιασπίνος πολύ άνησύχησεν.

— Διότι, άπήντησεν ό Γεράρδος προσποιούμενος άφέλειον, δέν ύπάρχει δόξα

εἰς τὴν ἐκδρομὴν ταύτην ὑπάρχει μόνον κόπωση καὶ ὑγρασία. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξέλεξεν ἐμεῖς ὁ κύριος Λουδοῦ, προσέθηκεν ὅπως ἐξαπατήσῃ τὸν Ἰασπῖνον.

— Βέβαια, ὑπέλαβεν ὁ ἀββάς ἐμπεισῶν εἰς τὴν πλάνην.

— Κόμη, ἐπανελάβεν ὁ πείσμων νεανίας, ὡς ὑπάγωμεν ὅπως δῆποτε. Ἐὰν πρόκειται νὰ πληξώμεν, θὰ ἰδῇς ὅτι θὰ εἶμαι τόσον εὐθυμος, ὥστε νὰ διασκεδάσῃ ἐν μέρει ἡ πληξίς σου. Ἐμπρός!

Ὁ Γεράρδος ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν ἂν ἐπέμενε περισσότερον θ' ἀπεκάλυπτε τὴν ψυχικὴν του κατὰστασιν. Τὸ ἀπόσπασμα ἦτο ἔτοιμον· οἱ πεζοὶ ἦσαν παρατεταγμένοι. Ὁ Γεράρδος ἐπλησίασε καὶ τὸν εἶδεν. Οἱ γενναῖοι ἐκείνοι ἄνδρες, μαθόντες ὅτι ἐπὶ κεφαλῇς αὐτῶν ἐτίθετο ὁ ἀξιωματικός, ὅστις εἶχε κυριεύσει τὸν ἀνεμόμυλον τοῦ Ἰῶν, ἐφάνησαν πλήρεις χαρᾶς, καίτοι ἐξεγείροντο αἰφνης ἀπὸ τοῦ ὕπνου διὰ τὴν τοιαύτην ἀγγαρεία.

Ὁ Ἰασπῖνος, χωρὶς νὰ εἴπῃ τι, ἀνῆλθε καὶ αὐτὸς ἐπὶ τινος ἵππου. ὅτε δὲ τὸ ἀπόσπασμα ἐξεκίνησε καὶ ὁ Γεράρδος ἀνεζήτησε τὸν ἀββᾶν διὰ νὰ τὸν ἀσπασθῇ καὶ τῷ ἀνακοινώσῃ ὁδηγίας τινάς, τὸν εἶδεν ἔφιππον ὡς στρατιώτην ἐπὶ μεγαλοσώμου ἵππου πλησίον τοῦ σημαιοφόρου.

— Μὰ λοιπόν, εἶπεν ὁ Λαθερνῇ ὅπως οὐκ ὀργισμένος, τὸ ἔβαλες κατὰ νοῦν νὰ μὲ δυσχερεστήσῃς; Ἰασπῖνε;.. Νὰ ἔλθῃ μαζί μου εἰς ἱερεὺς εἰς τὴν ἐκδρομὴν; Θὰ ἐφαινόμην ὡς ἄνθρωπος αἰσθανόμενος πλησιάζουσιν τὴν τελευταίαν του ὥραν. Θὰ μὲ καταστήσῃς γελοῖον, φίλε μου. Τότε νὰ παραλάβωμεν μαζί καὶ τὸ σκυλάκι μας!..

— Ἀλλ' ἀφοῦ πρόκειται περὶ περιπάτου!..

— Περί περιπάτου, περὶ περιπάτου... ἀλλὰ μήπως γνωρίζει κανεὶς τί θὰ συναντήσῃ ὅταν περιφέρεται τὴν νύκτα ἐκτὸς τῶν γραμμῶν τοῦ στρατοπέδου;.. Ἐλα, Ἰασπῖνε, ἀφροσεῖ μας!

Ὁ ἀββάς ἀνῶρθε τὴν κεφαλὴν, διότι ἐννόει ἐπὶ τέλους τὸν ἀπόκρυφον λογισμόν τοῦ Γεράρδου ἐν τῇ παραφορᾷ ἐκείνῃ τῆς ἀσυνήθους ὀργίλης δυσθυμίας του.

— Ἐστῶ, εἶπε, πῇ γαίνοι χωρὶς ἐμέ, ἀφοῦ ἡ συντροφία μου δὲν σ' εὐχαριστεῖ. Ἀλλὰ κ' ἐγὼ θὰ περιπατήσω, ἀφοῦ ὁ καιρὸς εἶνε ὥρατος· μήπως δὲν εἶμαι τάχα ἐλεύθερος; Περᾶσατε ἐμπρός, ἐγὼ θ' ἀκολουθήσω κατόπιν.

Ὁ Γεράρδος ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ δὲν ἐπόφευρεν ἄλλην λέξιν, συνενωθείς μὲ τοὺς ἄνδρας τοῦ ἀποσπάσματος. Ὁ Ἰασπῖνος ἐβόδιζε σιωπηλὸς εἰς τὴν οὐραγίαν, ὅπισθεν τῶν στρατιωτῶν τοῦ συντάγματος τῆς Καμπανίας.

Ὁ ὑπασπιστής τοῦ Λουδοῦ, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ προϊσταμένου του, συνᾶδεν τὴν μικρὰν φάλαγγα, μέχρι τῆς ἐξόδου αὐτῆς ἀπὸ τῶν γραμμῶν. Ἀκόμη δὲν εἶχον φθάσει εἰς ἀπόστασιν διακοσίων ὀργυιῶν ἀπὸ τοῦ ἔλους ὅτε εὐρέθησαν ἐκτεθειμένοι, διότι δὲν εἶχον πλέον ἐμπροσθέν των τὸ ἀπόκρημνον ὕψωμα, ὅπερ ἕως τότε προσέφυλκε τὸ ἀπόσπασμα.

Ὁ Γεράρδος ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ ἀποσπάσματος καὶ κατώπτυνε τὴν θέσιν. Εἶδεν ὅτι μετὰ τὴν ἐξόδον των ἐκ τῆς στενοπορίας ἔπρεπε ν' ἀνέλθωσιν εἰς ἀνωφείαν βραχὺν καὶ ἀπεψιλωμένην, ἐφ' ἣς οἱ στρατιῶται του ἐπὶ διάστημα ἑκατὸν ὀργυιῶν δὲν θὰ εὕρισκον οὐδ' ἓνα θάμνον ὅπως προφυλαχθῶσιν.

Ὁ ὑπασπιστής εἶχε διαταγὴν νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὸν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ τῷ Λουδοῦ. Ἐδειξε τὸν δρόμον, ἀνέμεινε πρὸς στιγμὴν νὰ ἰδῇ πῶς θὰ ἐφέρετο ὁ Γεράρδος καὶ μετὰ τοῦτο ἀπῆλθεν.

Μόλις τὸ ἀπόσπασμα εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκτεθειμένην ἔκτασιν καὶ εὐθὺς ἠκούσθησαν αἱ σφίριξι συρίζουσαι.

— Αἶ! μὰ δὲν μοῦ λέγεις, κόμη, ὅτι μοῦ ἐπεφύλαττες εὐχάριστον ἐκπληξιν; ἀνέκραξεν ὁ σημαιοφόρος. Πυροβολοῦν καθ' ἡμῶν καὶ εἰς τὰ γερά μάλιστα, ὑπολογαγέ μου.

— Πυροβολοῦν λοιπόν; εἶπεν ὁ Ἰασπῖνος, οὐτινος ὁ ἵππος ἀνέπνευσε θορυβωδῶς αἰσθανθεὶς τὰς σφαίρας βομβοῦσας παρὰ τὰ ὠτά του.

— Πυροβολοῦν βέβαια, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος καὶ ἡ θέσις σου δὲν εἶνε πλέον ἐδῶ, φίλε μου. Περίμενε νὰ σοῦ εἰπῶ μίαν λέξιν· παραμέρισε καὶ τοποθετήσου ὅπισθεν τοῦ ἵππου σου.

Ὁ Γεράρδος κατ' ἀρχὰς διέταξε τοὺς ἵππεῖς ν' ἀφιππεύσωσιν. Τοὺς πεζοὺς τοῦ συντάγματος τῆς Καμπανίας ἔταξεν ἐντὸς τῶν αὐλάκων, αἵτινες ἦσαν τόσῳ βραθεῖσι, ὥστε ἐξηφανίζοντο ἐξ ὀλοκλήρου. Εἶτα ἐτοποθέτησε τοὺς δώδεκα ἵππεῖς ὅπισθεν τῶν πεζῶν, προφυλαττομένους ὑπὸ τῶν ἵππων.

Ἀσπυζόμενος τότε τὸ Ἰασπῖνον:

— Φίλε μου, τῷ εἶπε, πιστεύω ὅτι ὁ κύριος Λουδοῦ μοῦ ἀνέθεσε κακὴν ἐντολήν. Μὴ φωνάζῃς! μὴ χειρονομῇς!.. ἔσω γενναῖος. Πῇ γαίνοι ἡσύχως εἰς τὸ στρατηγεῖον· ἰδὲ τὸν κύριον Ρυβαντέλ καὶ νὰ τοῦ εἴπῃς μόνον αὐτὰς τὰς λέξεις, ἀκουσέ με καλῶς, δὲν θὰ τοῦ εἴπῃς τίποτε ἄλλο: «Ὁ κύριος Λαθερνῇ νομίζει ὅτι ὁ κύριος Λουδοῦ μοῦ ἀνέθεσε κακὴν ἐντολήν.»

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἰασπῖνος τρέμων σύσσωμος, διότι εἶχεν ἀκούσει πρὸ μικροῦ δύο σφίριξι συρίζουσας εἰς ἀπόστασιν ἑξ βημάτων ἀπ' αὐτοῦ· θὰ εἴπω εἰς τὸν κύριον Ρυβαντέλ, θὰ εἴπω εἰς...

— Ὁρκίσθητι ὅτι δὲν θὰ ὁμιλήσῃς εἰς ἄλλον ἀξιωματικὸν παρὰ εἰς τὸν κύριον Ρυβαντέλ καὶ ὅτι δὲν θὰ προσθέσῃς οὐδὲ μίαν λέξιν εἰς τὴν φράσιν μου. Ἐπανάλαβέ την διὰ νὰ ἰδῷ ἂν τὴν ἔμαθες καλὰ.

Ὁ ἀτυχὴς Ἰασπῖνος δακρύων ἐπανελάβε τὴν φράσιν τοῦ Γεράρδου.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Γεράρδος· τώρα ἐνχαλίσθητί με, φίλτατε ἀββᾶ, φρόντισε περὶ τοῦ Βελαιρ, ἂν μοῦ συμβῇ δυστύχημα, πρὸ πάντων δὲ περὶ τῆς δεσποινίδος Ἀντωνιέττας Δεσχαδιέρ. Πῇ γαίνοι, πῇ γαίνοι!

Καὶ ὥθων τὸν ἀββᾶν ὠδήγησεν αὐτὸν μέχρι τοῦ ὕψωματος, τοῦ προφυλάσσοντος

τὸν χώρον, τὸν ἐβοήθησε ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ νὰ λάβῃ τὴν πρὸς τὸ στρατόπεδον ἀγούσαν· εἶτα ἐπανῆλθε πρὸς τὸ στρατεύμα του.

Οἱ πεζοὶ στρατιῶται καὶ οἱ ἵππεῖς βλέποντες τὰς ληφθείσας προφυλάξεις εἶπον αὐτῷ ὁμοθυμῶς νὰ φεισθῇ αὐτῶν ὀλιγώτερον καὶ νὰ προχωρήσωσιν.

— Φίλοι μου, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, μὴ ἐκτίθεσθε, ἂν ἐπιθυμῇτε δὲ σφαίρας ἔχομεν καὶρὸν νὰ δεχθῶμεν ὅσας θέλετε. Προχωρήσατε ὅπως σὰς εἶπα καὶ φθάσατε διὰ νὰ προφυλαχθῇτε μέχρι τῆς καλύβης, ἥτις φκίνεται ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὕψωματος.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὕψωματος, ἐπὶ μικροῦ ὀροπεδίου, εὕρισκοντο τῷ ὄντι τὰ ἐρείπια μικρᾶς ἀγροτικῆς οἰκίας, ὅπισθεν τοῦ τοίχου τῆς ὁποίας ἠδύναντο τὰ προφυλαχθῶσιν ὁκτὼ ἕως δέκα ἄνδρες.

Οἱ ἐχθροὶ, τοποθετημένοι εἰς τὸ ἔλος, ἰδόντες τὴν ὁμάδα ἐκείνην τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀνδρῶν ἐπυροβόλουν ὅσον περισσότερον ἠδύναντο· χάρις ὅμως εἰς τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, ἅτινα ὁ Γεράρδος ἔλαβεν, αἱ σφαῖραι αὐτῶν διήρχοντο ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν.

Δυστυχῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤρχισεν ὁ βομβαρδισμὸς, λάμψις δὲ διαρκῆς ἐφώτιζε τὴν ὁδὸν καὶ ὠδήγει τοὺς ἐχθροὺς ὅπως σκοπεύωσι καλλίτερον. Ἐν τούτοις ὁ Γεράρδος, χάρις εἰς τὰ προφυλακτικὰ του μέτρα, κατῴρθε νὰ ὀδηγήσῃ μέχρι τοῦ ὕψωματος τοὺς ἄνδρας του χωρὶς ν' ἀπολέσῃ οὐδ' ἓνα.

Ἀλλὰ μόλις ἐφθασαν ἐκεῖ, τὸ ἀπόσπασμα ἐξετέθη εἰς τὸ πῦρ ἐκ τριῶν μερῶν, τέσσαρες δὲ ἄνδρες ἔπεσον. Οἱ ἄνδρες ἤρχισαν νὰ προσβλέπωσιν ἀλλήλους ἐν ἀπορίᾳ.

— Προφυλάχθητε, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἐνῷ ἐγὼ θὰ κατοπτρεύω τὴν θέσιν. Θυσιάζατε ἐν πρώτοις τοὺς ἵππους.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τῷ ὄντι ἐφονεύθησαν δύο ἵπποι.

Δὲν ἐχρειάσθη πολὺς καιρὸς εἰς τὸν ὑπολογισμὸν ὅπως παρατηρήσῃ καὶ πεισθῇ ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐλευθέρην ἐκείνην θέσιν. Ἦτο εἶδος ὀροπεδίου περικυκλούμενον ὑπὸ χαρᾶδων καὶ ὑπὸ τοῦ ἔλους· ὁ ἐχθρὸς δὲν ἠδύνετο νὰ τὸ προσβάλῃ χωρὶς νὰ ὑποστῇ ζημίας· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τελεματώδους καταφυγίου του ἠδύνετο νὰ ἐξολοθρεύσῃ ἓνα πρὸς ἓνα ἐπὶ τοῦ καταράτου ἐκείνου χώρου πάντας τοὺς ἄνδρας τοῦ ἀποσπάσματος, τὸ ὁποῖον ὁ Λουδοῦ εἶχεν ὀρίσει πρὸς θυσίαν.

Ἡ ὁδός, δι' ἣς συνεκινῶνται ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιτηρήσεως στρατὸς μετὰ τοῦ ἐπὶ τῆς πολιορκίας, διήρχετο ἐγγύθεν τοῦ ἔλους καὶ ἀπέληγεν εἰς τὴν γνωστὴν ἡμῶν ἀνωφείαν.

Ὁ Γεράρδος, ἀφοῦ ἐτοποθέτησε τοὺς ἄνδρας ὅσον τὸ δυνατόν ἀσφαλέστερον, εἶτε ὅπισθεν τῆς καλύβης εἶτε κατὰ γῆς, συνεκάλεσε τὸ πολεμικὸν Συμβούλιον, ἀποτελούμενον ὑπὸ τοῦ σημαιοφόρου, ὅστις ὅπως οὐκ ἦτο ἀπογοητευμένος ἐκ τῶν θελημάτων ἅτινα παρεῖχεν ὁ στρατιωτι-

κός ἐκεῖνος περίπατος καὶ ἐκ τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ συντάγματος τῆς Καμπανίας, ὅστις διετέλει ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Γεράρδου. Οἱ τρεῖς οὗτοι, προφυλαττόμενοι ὀπίσθεν τῶν ἵππων τῶν, διεσκέφθησαν.

— Σημαιοφόρε, εἶπεν ὁ Γεράρδος μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος, εἶσαι ὁ νεώτερος τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Συμβουλίου, ἐπομένως εἰς σὲ ἀνήκει νὰ ὁμιλήσῃς πρῶτος.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀπήντησεν ὁ νεανίας γελῶν, ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι ἐδῶ εὐρισκόμεθα πολὺ κακὰ.

— Δύναισαι ν' ἀποχωρήσῃς, φίλτατέ μου, εἶπεν ὁ Γεράρδος· ἐδῶ ἤλθες ὡς ἐβελοντῆς καὶ ἡ θέσις δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κρατηθῇ.

— Τί λέγεις, καλέ! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας.

Εἰς τῶν ἵππων ἔπεσεν ὁ κύριος αὐτοῦ ἠθέλησε νὰ τὸν ἀναγείρῃ, ἢ νὰ ἐξετάσῃ τὴν πληγὴν του, ἀλλ' ἔπεσε καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ἵππου, διότι δύο σφαῖραι ἐπέτυχον αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τοὺς νεφρούς.

— Καὶ σεῖς, κύριε, τί λέγετε; εἶπεν ὁ Γεράρδος πρὸς τὸν ἀξιωματικόν, ποία εἶνε ἡ γνώμη σας;

— Νὰ πέμψωμεν κανένα εἰς τὸ στρατηγεῖον τοῦ κυρίου δουκὸς τοῦ Λουξεμβούργου, διὰ νὰ πέμψῃ ἰσχυρὸν ἀπόσπασμα, τὸ ὅποιον διὰ ζωηροῦ πυρὸς θὰ δυνηθῇ νὰ κατισχύσῃ ἐπὶ τῶν ἐβελοντῶν.

— Οὐδέποτε ὁ κύριος Λουβοᾶ ἤθελε μᾶς συγχωρήσει διὰ τοῦτο, εἶπεν ὁ Γεράρδος. Μᾶς ἀπηγόρευσε νὰ κινηθῶμεν ἀπ' ἐδῶ.

— Ἀλλὰ θ' ἀποθάνωμεν ὅλοι ἐδῶ! εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς· αὐτὸ εἶνε μωρία!

— Τί νὰ γείνη! αὐτὴν τὴν διαταγὴν ἐλάβομεν. Ἄλλως τε θὰ μᾶς ἀντικαταστήσουν, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος παρατηρῶν εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Ἀλλὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὀρίζοντος δὲν ἐφαίνετο ἄλλο, εἰμὴ τὸ πῦρ τῶν ὀλμων καὶ αἱ ἀκίνητοι σειραὶ τῶν σκηνῶν, ἐναλλάξ φωτιζόμεναι στιγμιαίως ἢ βυθιζόμεναι εἰς τὰ σκότη.

Ὅπισθεν τοῦ Γεράρδου οἱ στρατιῶται ἐγόγγυζον. Εἰς ἐξ αὐτῶν, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἵππεῖς, εἶπεν αὐτοῖς ἀρκετὰ ὑψηλοφώνως, ὥστε ν' ἀκουσθῇ:

— Νὰ εἰπῇτε εἰς τὸν ἀξιωματικόν σας ὅτι εἴμεθα ἐδῶ ὡς πρόβατα ἐπὶ σφαγῇ.

— Τὸ βλέπω κ' ἐγώ, παιδιά! ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος προχωρῶν πρὸς αὐτοὺς, ἀλλ' αὕτῃ εἶνε ἡ διαταγή.

Ὁ καλῆσας πρότερον στρατιώτης ἤτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἐξέφερε κραυγὴν, διότι σφαῖρα διέτρησε τὸν λαϊμόν του καὶ κατέπεσε μὲ τοὺς βραχίονας τεταμένους.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! ἀνέκραξεν ὁ ἀξιωματικὸς ὁρμῶν ὅπως ὑποστηρίξῃ τὸν πίπτοντα στρατιώτην, εἶνε ἄξιον πράγμα νὰ φονεύωνται οἱ ἄνδρες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὧρεάν!

Ἀλλ' ἐπλήρωσεν ἀκριβὰ τὴν ἀφοσίωσίν του· μία σφαῖρα τὸν ἐπλήξεν εἰς τὴν πλευρὰν καὶ ἐκυλίσθη παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Γεράρδου καὶ τοῦ σημαιοφόρου, ὡχοῦ

τοῦ τελευταίου τούτου ἐξ ὀργῆς καὶ φρίκης.

Ὁ Γεράρδος ἤρπασε τὸν νεανίαν ἐκ τοῦ βραχίονος.

— Σὲ διατάττω, τῷ εἶπε, σὲ διατάττω, ἀκούεις; νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ νὰ καταστήσῃς γνωστὴν τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα.

— ὦ! ἀπήντησεν ὁ σημαιοφόρος, ἐνωθ' ἀλλήλιστα τὸν σκοπὸν σου, ὑπολογαγέ μου· μὲ ἀπομακρύνεις, διὰ νὰ μὴ σῶσῃς τὴν ζωὴν, ἀλλ' ἐγὼ θὰ μείνω· ἀφοῦ ἤρχισε ὁ χορὸς, θὰ χορεύσωμεν.

Δὲν μὲ ὑπακούεις; εἶπεν ὁ Γεράρδος συγκεκλινημένος.

— Μπα! ἐγὼ εἶμαι ἐβελοντής, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας ἐναγκαλιζόμενος τὸν ὑπολογαγόν.

Ὁ Γεράρδος ἐνέδωκε καὶ διέταξεν ἕνα τῶν ἵππων νὰ μεταβῇ εἰς τὸ στρατόπεδον.

— Λάβε τὸν ἵππον μου, εἶπε καὶ σπεῦσε.

Οἱ στρατιῶται ὅλοι περιεκύκλωσαν τὸν ἀγγελιαφόρον, συνιστῶντες αὐτῷ νὰ σπεύσῃ, ὅπως τοὺς ἀπελευθερώσῃ.

Ἐκ τοῦ ἀτυχοῦς ὁμως ἐκείνου κινήματος ἀπώλεσαν τὴν ζωὴν ἕτεροι δύο ἐξ αὐτῶν· οἱ λοιποὶ ἐπανῆλθον μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ καταφύγιόν των.

Ὁ ἵππεὺς ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐχάλαρσε τὰ ἡνία, ἐκέντησε σφοδρῶς δι' ἀμφοτέρων τῶν πτερινιστήρων καὶ κατῆλθεν ὡς βέλος διὰ τῆς ἐπικινδύνου κλιτύος.

Ἀλλ' ἐνῷ ἔφθανεν εἰς τὴν κοίλην ὁδὸν μία σφαῖρα διεπέρασε τὸν μὴνιγγά του· ὁ ἵππεὺς ἔπεσεν, ὁ δὲ ἵππος παραφερόμενος ἐξηκολούθησε τὴν ἐμμανῆ φυγὴν του πρὸς τὸ στρατόπεδον.

Κραυγὴ ὀδύνης καὶ ἀπελπισίας συνώδευσε τὴν πτώσιν του· οἱ στρατιῶται δὲν ἀντέσχον ἐπὶ πλέον· ἐκ τῶν εἴκοσι ἀπέμεινον μόνον δώδεκα. Τέσσαρες ἐκ τῶν δώδεκα ἐγκατέλειψαν τὸ ὕψωμα μὲ ὅλας τὰς κραυγὰς καὶ τὰς ἱκεσίας τοῦ Γεράρδου, παρὰ τὴν παραδειγματικὴν διαγωγὴν τῶν ἱππέων, οἵτινες εἰς ἐπίλεκτον ἀνήκοντες σῶμα, μολοντί εἶχον ἀπομείνει ἐπτὰ ἐν ὄλῳ, ἴσταντο ἀτάραχοι, βλέποντες στωικῶς τὸν κίνδυνον καὶ ἀναμένοντες τὸν θάνατον.

Ὁ Γεράρδος, ἀποκρουσθεὶς, ἐξυδρισθεὶς παρὰ τῶν λιποτακτῶν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του καὶ τοὺς ἄφησε νὰ φύγωσι. Μετ' ὀλίγον ὁμως ἤκουσε κραυγὰς χαρᾶς· οἱ φυγάδες εἶχον συναντήσῃ ἕνα τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως, ὅστις προσήρχετο μετὰ πέντε συντρόφων του, διὰ ν' ἀναγγείλῃ εἰς τοὺς ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ εὐρισκομένους ν' ἀπέλθωσιν.

Οἱ λιποτάκται παραδόξως ἐλησμονήσαν τὸν φόβον των καὶ ἐπανῆλθον πρὸς ἀναζήτησιν τῶν συντρόφων των, παράφοροι ἐκ τῆς χαρᾶς. Ὁ Γεράρδος ἀπαθὴς πάντοτε διέταξε νὰ τεθῶσιν ἐπὶ τῶν ἀπομεινάντων ἵππων οἱ τραυματίαι καὶ ἐγκατέλειψε τὴν θέσιν του τελευταῖος· ὁ σημαιοφόρος ἐσκίρτα ἐκ τῆς ἀγαλλιάσεως καὶ ἔτριβε τὰς χεῖρας λέγων:

— Κατηραμένε Λουβοᾶ! καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν σοῦ ἐπέρασε!

Κατῆλθον μετὰ τῶν αὐτῶν προφυλάξεων τὴν κλιτύν, παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς ὁποίας ἀνέμενον οἱ σωματοφύλακες. Οὗτοι παρέσχον τὴν συνδρομὴν των εἰς τὴν μεταφορὰν τῶν τραυματιῶν, ὁ διοικῶν δὲ αὐτοὺς διηγήθη εἰς τὸν Γεράρδον ὅτι ὁ βασιλεὺς εἰδοποιηθεὶς ἐγκαίρως, ἀγνωστον παρὰ τίνος, κατενόησε τὸν ἀνωφελεῖ κίνδυνον, εἰς ὃν ἦτο ἐκτεθειμένη ἡ δρᾶξ ἐκείνη τῶν ἀνδρῶν καὶ ἔπεμψε διαταγὴν ν' ἀποχωρήσωσιν ἐκ τῆς θέσεώς των.

Ἡ φοβερά ἀγωνία τῆς παρελθούσης φρικτῆς ἡμισείας ὥρας ἐλησμονήθη· παραγόρησαν τοὺς πάσχοντας καὶ ἤρχισαν νὰ γελῶσι διὰ τὸν κίνδυνον, ὃν διέφυγον. Οἱ πρὸ μικροῦ μᾶλλον ἐπτοημένοι, ἦσαν οἱ θορυβωδέστεροι ἐν τῇ χαρᾷ των.

— Μὰ τὸ Θεόν! εἶπεν ὁ σημαιοφόρος, ἂς ὑπάγωμεν νὰ δειπνήσωμεν. Θὰ εὐρῶ εἰς τὸ στρατόπεδον τὸν παιδαγωγόν μου, τὸν οἶνον τοῦ Ξερές καὶ ἐπιστολὴν τῆς καλῆς μου μητρός. Μὲ ὅλον τὸ φαγοπότι τοῦ μοναστηρίου, δὲν εἰζεύρεις τί φοβερὰν πείναν ἔχω! Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχω φάγῃ πρὸ ἐξ ἐβδομαδῶν.

— ὦ! ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, τοῦτο προέρχεται, διότι πολλάκις εἰς διάστημα ἡμισείας ὥρας ἐμπεριέχεται βίος ὀλοκληρῶν ἐβδομαδῶν· δὲν εἶνε ἀληθές;

— Τί νὰ σοῦ εἰπῶ! ὕστερα ἀπὸ τοιαύτην δοκιμασίαν, μοῦ φαίνεται ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θ' ἀποθάνωμεν, εἶπεν ὁ νεανίας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐτελείωνε τοὺς λόγους τούτους, ἠκούσθη ὁ καλπασμὸς πολλῶν ἵππων εἰς τὴν κοίλην ὁδόν, εἰς τὴν πρῶτην δὲ καμπὴν τῆς ὁδοῦ τὸ ὑπὸ τὸν Γεράρδον ἀπόσπασμα εὐρέθη ἀντιμετωπῶν μετὰ τοῦ Λουβοᾶ, ὅστις ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταπατήσῃ αὐτοὺς, τὸσφ μανιωδῶς ἐκέντα τὸν ἵππον του.

Εὐθὺς ὡς ἀνεγνώρισε τὸν Λουβοᾶ ὁ σημαιοφόρος, ὅστις ἦτο πάντοτε ἀπτόητος ἐνεκα τῆς ἡλικίας του, καθ' ἣν τὸ θάρρος εἶνε πάντοτε ἀπτόητον καὶ ἡ εἰλικρίνεια εὐγενής, ὁ σημαιοφόρος, ὁ νικηφόρος νεανίας, ἐπλησίασεν εἰς τὸν ὑπουργόν καὶ εἶπεν αὐτῷ μὲ θριαμβευτικὸν ἦθος:

— Μὰ τὴν πίστιν μου, κύριε, ἦτο καιρός.

— Καιρὸς πρὸς τί; ἀπήντησεν ὁ ὑπουργὸς φράττων τὴν διόδον εἰς τοὺς ἵππεῖς καὶ ζητῶν ἀπλήστως νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ ὀλιγαριθμῷ ἀποσπάσματος τὸν κύριον Λαβερνή, ὃν δὲν ἔβλεπε, διότι ἦτο ἐν τῇ ὀπισθοπορίᾳ ὑποστηρίζων καὶ προσαρμόζων ἐπιδέσμους εἰς ἕνα τραυματίαν.

— Ἐπανέρχομεθα δεκαεννέα ἐν ὄλῳ ἀπὸ τριάκοντα δύο ὁποῦ εἴμεθα, ἐξηκολούθησεν ὁ νεανίας παραμερίζων διὰ ν' ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν διόδον εἰς τὸν Γεράρδον.

Τότε καὶ ὁ Λουβοᾶ διέκρινε τὸν κόμητα προχωροῦντα πρὸς ὑπάντησίν του. Οἱ χαρακτῆρες τῆς μορφῆς του ἠλλοιώθησαν, ὡς νὰ ἔβλεπεν ἐνώπιόν του φάσμα.

— Ἐπανερχεσθε! ἀνέκραξεν. Ἐπανερχεσθε; καὶ διατί, παρακαλῶ;

— Διότι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μᾶς

διέταξε νὰ ἐπανάλθωμεν, εἶπεν ὁ Γεράρδος ἡσύχως.

— Ὁ βασιλεὺς; εἶπε ὁ Λουδοῦ μετὰ πόνου προσβλητικωτάτου, διότι περιείχεν ἀμφιβολίαν, ἥτις ἐξῆψε τὴν ὀργὴν τοῦ ση-
μαιοφόρου. Ἦτοιμάζετο οὗτος ν' ἀπαν-
τήσῃ, ἀλλ' ὁ Γεράρδος, κύριος ἐκντοῦ, τὸν
ἀπέτρεψε καὶ δεικνύων τοὺς σωματοφύ-
λακας :

— Οἱ κύριοι αὐτοὶ ἔφεραν τὴν διατα-
γὴν, εἶπε πρὸς τὸν Λουδοῦ. Ὁμιλήσατε,
κύριοι, δὲν εἶνε ἀληθές :

Εἶνε ἀληθές, εἶπον οἱ σωματοφύλα-
κες μιᾶ φωνῇ. Εὐλογον ἦτο νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἡ δια-
βεβαιώσις ἐκείνη θὰ ἤρκει διὰ τὸν ὑπουρ-
γόν. Ἦτο λίαν βαρυσήμαντος κατὰ τὴν
τότε ἐποχὴν ἡ λέξις : ὁ βασιλεὺς.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Θ'

Τῇ ἐσπέρᾳ ἐκείνῃ μ' ὄλην τὴν χιόνα, ἥ-
τις αἰφνιδίως κατεκάλυψε τοὺς Παρισίους,
τὰ θεάτρα ἠνοίξαν τὰς πύλας τῶν εἰς τοὺς
θεατὰς τοὺς ὁποίους δὲν ἔσχυσεν τὸ ψῆφος
νὰ κρατήσῃ παρὰ τὴν ἐστίαν τῶν. Καὶ οὐ-
τοὶ ἀληθῶς ἦσαν ὀλίγοι : λυσσώδεις ἐρα-
σταὶ θεαμάτων, οὐδέποτε ἀποφασίζοντες
νὰ διέλθωσιν ἄλλοι τὴν ἐσπέραν τῶν, ἄν-
θρωποι τυχόντες εἰσιτηρίων δωρεάν καὶ
ἐννοοῦντες νὰ κάμωσι χρῆσιν τούτων μὲ-
λον τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ θλάσῃ μελὸς τι
τοῦ σώματος ἐπὶ τῆς ὀλισθηρᾶς χιόνος,
καὶ λιμοκοντόροι ἐπιφορτισμένοι ὑπὸ τινος
ὑπηρετρίας τὴν ἐκτέλεσιν παρκαγγελίας
τινός.

Οἱ διευθυνταὶ δὲν ἦσαν νῦν χαριστή-
μενοι.

Ὁ Μάξιμος Δορζέρ εἰς οὐδεμίαν τῶν
ἄνω κατηγοριῶν κατετάσσετο καὶ ὅμως
περὶ τὴν ἐννάτην τῆς ἐσπέρας εἰσήρχετο
εἰς τὸ Ποικίλον.

Μετὰ τὴν ἐκδρομὴν τοῦ εἰς τὸ δάσος
τῆς Βουλῶνης ἐπορεύθη κατεσπασμένως
πρὸς τὸν οἶκόν του, ἔφθασε δὲ ἡμιθανὴς ἐκ
τοῦ ψύχους καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ θερμαινόμε-
νος μέχρι τῆς πέμπτης ὥρας πρὶν ἢ σκε-
φθῇ ἔτι νὰ ἐνδυθῇ καὶ ἐξέλθῃ.

Τὸ ὥρολόγιόν του τῷ ὑπέμνησεν ὅτι
εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὸν Ἰούλιον Βινιόρ
νὰ τῷ διηγηθῇ τινὰ ἐκ τῶν συμβάντων
του τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Βεβαίως δὲν θὰ
τῷ ἔλεγε τίποτε περὶ τῆς Ἀλίκης. Τὸ
μυστικὸν αὐτὸ δὲν ἦτο ἰδικόν του καὶ ἐ-
πειδὴ ἡγάπα πολὺ τὴν ἐξαδέλφον του καὶ
τὸν φίλον του δὲν ἤθελε νὰ τοὺς λυπήσῃ
διὰ τῆς ἀκριτομυθίας του. Δὲν εἶχεν ὅ-

μως τὸν αὐτὸν λόγον διὰ νὰ σιωπήσῃ καὶ
τὰ τῆς κυρίας Γιάλτα. Τὰ τοῦ εἵδους
τούτου μυστικὰ δὲν κρύπτονται ἐκ φόβου,
μήπως ἐκτεθῇ ἡ γυνή, καὶ ἡσθάνετο ζωη-
ρὰν ἐπιθυμίαν ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν του
εἰς τινὰ φίλον.

Καὶ τοιοῦτος ἦτο ὁ Βινιόρ.

Δυστυχῶς ὅμως, ἅμα ὁ Μάξιμος ἔ-
φθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Σουρζένης, τὰ γρα-
φεῖα ἦσαν κλειστά. Ὁ Βινιόρ εἶχεν ἀπ-
έλθει νὰ δειπνήσῃ.

Ἡ πληροφορία αὕτη ἐδόθη εἰς τὸν ἀ-
νεψιὸν τοῦ Τραπεζίτου ὑπὸ τοῦ θαλαμη-
πόλου Ἰωσήφ, εὐρεθέντος ἐκ τύχης παρὰ
τὸ θυρωρεῖον καὶ προσθέσαντος ἔτι, ὅτι ὁ
κύριός του ἐπήγγεινεν ἐκεῖνα τὸ ἐσπέρας
εἰς τὸν χορὸν μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἀ-
λίκης.

Καὶ ἦτο καλὴ εἰδήσις αὕτη. Ἡ Ἀλίκη
ἐπήγγεινεν εἰς τὸν χορὸν ἡ Ἀλίκη λοιπὸν
ἐπαρηγορήθη ὅπως δὴ ποτε. Ἐλαβε τὴν ἀ-
πόφασίν της τοῦλάχιστον ἐκ τῆς ἀπου-
σίας τοῦ κυρίου δὲ Καρνοῦλ, καὶ ὑπῆρχεν
ἐλπίς ὅτι γρήγορα ἤθελε τὸν λησμονήσει.

Ὁ Μάξιμος κατευχαισθημένος ἐκ τῆς
εἰδήσεως ταύτης οὐδ' ἐσκέφθη καὶ νὰ ἐ-
λέγξῃ τὸν Ἰωσήφ σπεύδοντα νὰ ἐκτελῇ
χρὴν μεσάζοντος παρὰ τῷ ἀπελασθέντι
γραμματεῖ.

Ὁ Μάξιμος ἔφυγεν ἐκεῖθεν σκοπεύων
νὰ εὕρῃ τὸν Ἰούλιον Βινιόρ εἰς τι μικρὸν
ἐστιατόριον, ὅπου συνήθως τὸ ἐσπέρας ἐ-
δείπνα. Ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖ ἐφάνη. Ἐβῆ ἐκεῖ-
θεν εἰς τὸν οἶκόν του, ὅπου ὁ θυρωρὸς τὸν
ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ κύριος Ἰούλιος Βι-
νιόρ ἐνδυθεὶς ἐμελλε νὰ δειπνήσῃ ἔξω,
διότι ἦτο προσκεκλημένος εἰς τὸν χορὸν.

Ἡ εἰδήσις αὕτη ἐπλήρωσε χαρὰς τὸν
ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου Δορζέρ. Ἐὰν ὁ Βινιόρ
ἐδείπνα ἔξω, βεβαίως ἦτο προσκεκλη-
μένος εἰς τοῦ διευθυντοῦ του, καὶ ἀφοῦ
ἐπήγγεινεν εἰς τὸν χορὸν, συνώδευε βε-
βαίως τὴν Ἀλίκην.

Αἱ ὑποθέσεις του ἔβαινον θαυμασίως.

— Ἀ! ἐκατάλαβα, εἶπεν εὐθύμως ὁ
Μάξιμος, ἡ ἐξαδέλφη μου ἱατροῦθη τα-
χύτερον παρ' ὅτι ἐνόμιζα. Καὶ τόσῳ περισ-
σότερον χαίρω, ἐπειδὴ εἰμαι ἐγὼ ἡ αἰ-
τία!

Ἐαχμα καλὴν πράξιν καὶ ἔχω τὸ δι-
καίωμα νὰ διασκεδάσω ὀλίγον ἀπόψε.
Νὰ διασκεδάσω, ἀλλὰ ποῦ καὶ πῶς; Εἰς
τὴν Λέσχην, τὸ δεῖπνον εἶνε καλόν, ἀλλὰ
οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἐκεῖ μέσα εἶνε
κοιμισμένοι. Θὰ πάγω εἰς τὸ Ἀγγλικόν
Καφεναεῖον καὶ καί θὰ ἐμπνευσθῶ ἀπὸ τὸ
καλὸ κρασί.

Πράγματι μετέβη καὶ ἀντὶ μιᾶς ἔπινε
δύο φιάλας οἴνου, ὥστε τὰ πράγματα ὅλα
τῷ ἐφαίνοντο ἐρυθρά, καὶ τὴν ὁδὸν ἀπα-
σαν κεκαλυμμένην ἐκ χιόνος εὗρισκεν ἐκ-
τακτον.

Ἐβῆκανε κρατῶν ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν καὶ
ἠπόρει ὅτι οἱ ἄλλοι ἐβαδίζον κεκυφότες
καὶ κρύπτοντες τὴν ρίνα ἵνα προφυλάξω-
σιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ψύχους.

Αὐτὸν τὸν ἐθέρμαινεν ἡ ἀνάμνησις τῆς
κομῆσεως.

Δὲν ἐβράδυνεν ὅμως νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸ

πεζοδρόμιον, εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀνέ-
μου, ἦτο ἀκατάλληλον μέρος δι' αὐτόν,
καὶ ἐπειδὴ εὗρίσκετο ἔξωθι τοῦ Ποικίλου
ἀποφάσις νὰ εἰσέλθῃ μᾶλλον ἵνα τεθῇ
ὑπὸ σκέπην παρὰ νὰ ἰδῇ τὸ δράμα.

Εἰσῆλθε, κατέλαβε τὴν θέσιν του καὶ
ἐκεῖθεν ἤρχισε νὰ περισκοπῇ τοὺς ὀλίγους
περὶ αὐτὸν θεατὰς, μετὰξὺ τῶν ὁποίων
οὐδένα εὖρε γνωστόν.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς τάξεώς του δὲν πη-
γαίνουν εἰς τὸ θέατρον εἰς τοιαύτας πε-
ριστάσεις.

Ἐρριψε τὸ βλέμμα του ἀνὰ τὰ θεωρεῖα,
ἀλλ' οὐδὲν γνωστὸν πρόσωπον εἶδεν. Οὐδεὶς,
εἰς τὸν ὅποιον νὰ ὁμιλήσῃ, οὐδεμία ὡ-
ραία διὰ νὰ τὴν ἰδῇ. Ἀπασαί, αἱ γυναῖ-
κες ἔφερον ἐνδυμασίαν ἐπαρχιώτιδος.

Καὶ ἡρώτα ἑαυτὸν ὁ Μάξιμος ἂν θὰ
εἶχε τὸ θάρρος νὰ μείνῃ μέχρι τέλους ἐ-
κεῖ, ὅτε παρετήρησεν αἰφνης εἰς τι θεω-
ρεῖον τοῦ προσκηναίου γυναικεῖα τινὰ
πρόσωπα.

Ἦσαν τρεῖς τοῦλάχιστον αἱ γυναῖκες
καὶ ἐγέλων μεγαλοφώνως διὰ ν' ἀκούων-
ται καὶ μακρόθεν.

— Νὰ μία ποῦ γελᾷ σὰν ἰδιότροπος βέ-
βαια ἡ Δελφίνη θὰ ἦνε, ἐσκέφθη ὁ Μά-
ξιμος.

Διηύθυνε τὰς διόπτρας του καὶ διέ-
κρινε τὴν ξανθὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀπὸ
τῆς ἐσπέρας τοῦ ἀκείνῃ δὲν εἶχεν ἐπανί-
δει.

Εἶχεν ἔλθει μὲ τὰς φίλας της, τὴν με-
λαγχροινὴν Κόραν καὶ τὴν Βέρθαν. Βερ-
ριέ, ἡ ὁποία, ἰδοῦσα τὸν Μάξιμον, ἤρχισεν
ἀμέσως ἐκφραστικωτάτην παντομίμαν.

Τὸν ἐκάλει διὰ μικρῶν κινήσεων τῆς
κεφαλῆς καὶ αἱ ἄλλαι δύο ἐπανελάμβανον
τὰς κινήσεις ταύτας τῆς ἰδιαίτερας τη-
λεγραφικῆς. Βέβαια αἱ κυρίαι αὗται ἦ-
σαν ἄνευ συνοδοῦ καὶ προσέφερον τὴν κε-
νὴν θέσιν εἰς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου Δορ-
ζέρ.

Δὲν ἔσπευσεν ὅμως νὰ ὑπάγῃ, διότι
δὲν ἔατο ἔκαμει καὶ πολὺ ῥοῦπα! Δὲν ἦ-
σάν τι νέον δι' αὐτόν· ἐγνώριζε καὶ τὸν
τρόπον τῶν καὶ τ' ἀστείαι τῶν. Ἠρξέσθη
λοιπὸν νὰ τὰς χαιρετίσῃ διὰ τῆς χειρὸς,
καὶ ταῖς ἔστρεψε τὴν ράχιν ἄνευ ἄλλου
χαριεντισμοῦ.

Κατεῖχε θέσιν πρὸς τ' ἀριστερὰ τῆς ὀρ-
χήστρας, ἐνθ' ἐκεῖνα εἶχον θεωρεῖον τοῦ
προσκηναίου ἐκ τῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, ἐκεῖνο
τὸ ὅποιον ἔβλεπε κάλλιον.

Τὰ δύο ἄλλα ἤρχοντο πλαγίως πρὸς
αὐτόν καὶ ἐδυσκολεύετο νὰ ἰδῇ ἂν ἦσαν
κενὰ καὶ ἂν περιεῖχον τρυφερόν τι ζεῦγος.

Τὸ οἶονε μυστηριώδες τοῦτο ἐξηρέθισε
τὴν περιέργειάν του καὶ ἔκυψεν ἐμπρὸς
προσπαθῶν νὰ διακρίνῃ.

Μετ' ὀλίγον διέκρινε τοὺς ὅμους γυ-
ναϊκούς, ἐχούσης ἐστραμμένον πρὸς τὴν
σκηνὴν τὸ πρόσωπον, ἀλλ' ὅμως ἰσπανίους
καὶ ὀλίγον τι πρόσωπον μαγευτικόν.

Ἐφαίνετο μόνη, ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς
καιρὸν ἔκυπτεν εἰς τὸ βάθος τοῦ θεωρείου
διὰ νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τινὰ, βεβαίως ἄνδρα,
διότι ἅμα δύο γυναῖκες εὗρίσκονται ὁμοῦ,
πάντοτε τίθενται εἰς τὴν πρώτην γραμ-